

Szalézi Értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

103.évf. 3. szám 2005. szeptember

DON PASCUAL CHÁVEZ
A „szalézi mennyország”

A VDB-k
Don Bosco Önkéntesei

ÚJ SOROZAT:
DON BOSCO PEDAGÓGIÁJA
a XXI. században
A nevelő közösség

EMLÉKEZÜNK
P. Pásztor Jánosra

FÓKUSZBAN:
Péliföldszentkereszt

SZÍNES
MELLÉKLET:
NYÁR MIATT
NYITVA!
Képes mozaik
a nyári programokról
EXTRA!

Hírek a szalézi világból - Hírek a magyar tartományból

FÓKUSZ

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT - a lelki töltekezés, béke és találkozás helye

Pélifyőldszentkereszt a szalézi "bölcső", "fészek", melynek meghitt családiassága több mint 90 év óta töretlen, és egyformán kedves a magyar Szalézi Család és sok száz zarándokcsoport minden tagjának. A kegyhelyen történt számos változás nem köthető egy személyhez. Sokak imája, munkája, nélkülözése, hite és szeretete tette ezt a helyet a zarándoklat, a pihenés és a vendégfogadás szép szentélyévé. Nazarénus és pálos szerzetesek is laktak itt a szaléziak letelepedése előtt, de pap és világi, idős és fiatal ma is egyként vallja, hogy a helynek varázsa van.

Krisztus keresztiének ereklyéje XIV. Benedek pápa jóváhagyása óta a kereszt gyümölcseit termi: a szeretetből meghozott szenvedések, áldozatok sorából ma is élet fakad. A nyomorúságos körülmények, melyek az első letelepedő szaléziakat 1913-ban itt fogadták, nem riasztották vissza a szerzeteseket, hisz hozzá voltak szokva a szegénységhez, az ínséghez, a mostoha körülményekhez. Ugyanakkor ma, ha körülnézünk, örül a szívünk a sok korszerősítés, a folyamatos megújulás láttán. A Pélifyőldszentkereszten időző zarándokoknak és fiataloknak igyekszünk lehetőségeinkhez mérten a mai kornak megfelelő, korszerű körülményeket biztosítani, hogy tartózkodásuk minden téren kellemes legyen, és mindenki otthon érezze magát.

Zarándokok és jötevők, sok pap, püspök és szentéletű ember megfordult itt, akik imáikkal és jelenlétükkel öregbítették a hely hírnevét: a lourdes-i forrásnál az 1730-as évek elején meggyógyult gyermek, sok ezer lelki és testi gyógyulást megélt hívő, minden bizonnyal Don Bosco harmadik utóda, Filippo Rinaldi csakúgy, mint kilencedik utóda, Pascual Chávez, Mindszenty bíboros, számos püspök és pap, legutóbb Paskai László és Erdő Péter bíboros atyák. Egyrészt a nyugalom és csend, másrészt a testvéri, felebaráti szeretet és odafigyelés, de az ünneplő nyüzsgés és az önfeledt vidámság is segíti az Isten felé fordulást.

Összegezve: természetesen nincs szó földi paradicsomról, de a hely iránti ragaszkodásnak (olykor rajongásnak) megvan az alapja.

Szeretettel várunk minden szalézi kötődésű és más pihenni, töltekezni és találkozni vágyó fiatal és időset egyaránt!

Számos információt és friss tájékoztatást találnak a www.szentkereszt.try.hu honlapon.

Halász/Andrásfahy/Lengyel

Kedves Szalézi Munkatárs! Kedves Olvasó!

Úgy tűnik - legalább is nekem -, hogy nyáron gyorsabban telnek a napok! Még csak most kezdődött el a vakáció, és íme, máris elkezdődött a komoly munka, gyerekeink szorgalmasan iskolába járnak.

Igen mozgalmas volt számunkra a nyári szünet. Őszintén mondhatom, rendtársaim szinte az egész nyarat a fiatalokkal töltötték. Minden intézményünkben többhetes napközi foglalkozás volt. Na meg a különböző táborok, ifjúsági lelkinapok, összejövetelek. Fárasztó, de örömteli, gyümölcsöző munka volt ez rendtársaim részéről.

Az új munkaév kezdetén tartományunkban is változások vannak. Szabályaink előírása, hogy az igazgatók 3 vagy 6 év után újabb feladatkört töltsenek be. Ez történt most nálunk is. Óbudai házunk igazgatója, P. Ábrahám Béla átadja a közösség vezetését P. Mészáros Györgynek, ő maga pedig péli-földszentkereszti házunk vezetését veszi át. P. Halász István, aki eddig nagy odaadással látta el Szentkereszten az igazgatói tevékenységet, most a szombathelyi házban tölt be hasonló funkciót. Balassagyarmat eddigi plébánosa, P. Vendrey Gábor újpest-megyeri házunk igazgatója és plébánosa lesz, míg itteni elődje, P. Baji János Szombathelyre kapott újra plébánosi kinevezést. P. Hartai Gábor balassagyarmati egyházközségünk új plébánosa, P. Csány Péter pedig az óbudai lelkeszség kinevezett vezetője lett. Ugyancsak új hír, hogy nevelési-oktatási intézményeink (iskolák, kollégiumok) szakértői elki-sérésével és ellenőrzésével Koblenz Attilát bíztam meg, aki szalézi munkatárs, és hosz-

szú éveken keresztül az albertfalvi Don Bosco Általános Iskola igazgatója volt. Igen hálás vagyok, hogy ezt az új, a pedagógiai igazgatói munkakört elvállalta, és így mindent megtehet azért, hogy intézményeink jól és gyümölcsözően működhessenek. Ő vette át egyben az óbudai pedagógiai szakkollégiumunk vezetését is.

A nyár folyamán ismét különböző munkákat végeztünk Péli-földszentkereszten, ill. nagy átalakításba és építkezésbe kezdünk Kazincbarcikán.

Most a jó Isten segítségével ismét elkezdtünk egy iskolaévet. Nagy lehetőségek és nagy feladatok állnak előttünk. Iskoláink fenntartása sokszor erőnket meghaladó feladat számunkra, hiszen értesülhettek Önök is arról, hogy az állam nem adja meg azt, ami pedig járna intézményeinknek. De nem adjuk fel, küzdünk, és a jó Isten segítségével mindent megteszünk, hogy iskoláinkban Don Bosco Atyánk példájára becsületes állampolgárokat és jó keresztényeket neveljünk. Ehhez kérjük az Önök segítségét és imádságos támogatását!

Tisztelettel
P. Havasi József SDB
tartományfőnök

A Szalézi Értesítő következő száma december 8-án jelenik meg, melyben bővebben írunk a 2006-os rendfőnöki jelmondról:
„Különleges figyelemmel forduljunk a család felé, amely az élet és a szeretet bölcsője, az emberibb emberré válás elsődleges helye.”

A „szalézi mennyország”

A Szalézi Család - a szentek családja

Isten a Szalézi Család iránti nagy szeretetéről tett tanúbizonyságot azáltal, hogy nagyszámú szenttel gazdagította. A családhoz tartozó számos pap, világi, szentéletű hívő, fiatal és gyermek meríthetett ihletet szentjeink gazdag példájából. Ők a nevelésnek és az evangelizációnak szentelték életüket. Isten országát építették, hősies apostolokként, akik közül többen a vértanúság kegyelmét is megkapták.

Bámulatra méltó, mire képes a Szentlélek kegyelme mindazok szívében, akik elfogadják és nyitottá teszik lelküket iránta! Szeretete sürgeti mindazokat, akik elfogadják ajándékait, hogy tökéletesedjenek az emberszeretben, és mélyebb egységre törekedjenek Vele.

A bensőséges közösség, amit családként állandóságra törekedve igyekszünk elérni az életszentség által, közösségünk leggazdagabb dimenziója.

(A Szalézi Család Közösségi Chartája, 38. fejezet)

Pillanatfelvétel a szalézi szentségről

Amikor Don Bosco fiainak „kenyérrel, munkával és mennyországról” beszélt, és meghívta őket, hogy csatlakozzanak csoportjához, nem csak a torinói fiatalok szolgálatára gondolt, hanem az egész világ fiataljainak

a javát akarta szolgálni. Amikor rendtársainak a „szalézi mennyországról” beszélt, azt úgy festette le, mint a pihenés helyét, ahol élvezhetik majd a szentség gyümölcseit. Biztosan olyan helynek képzelte el, mely zsúfolt és vidám, mint egy oratórium.

Boldog Bronisław Markiewicz atyát június 19-én avatták boldoggá Varsóban, ahol szaléziként egy új rendet alapított, mely néhány éve csatlakozott Szalézi Családhoz. Ő a legutóbbi a családunkhoz tartozó sok-sok szent és boldog sorában, akik Don Bosco nyomában haladtak, az ő szellemiségében dolgoztak, és osztoztak karizmájában.

A Szalézi Családnak az alapító atyával együtt öt kanonizált *szentje* van: Don Bosco, Mazzarello Mária anyja, Savio Donmonkos, Luigi Versiglia püspök és Callisto Caravario atya.

Emellett ötven *boldog* (közülük 38 vértanú) tartozik családunkhoz: Michele Rua, Laura Vicuña, Filippo Rinaldi, Magdalena Morano, Józef Kowalski, Czesław Jozwia, Edward Kazmierski, Edward Klinik, Franciszek Keszy, Jarognie Wojciechowski, Giuseppe Calasanz (és vértanútársai - papok és szerzetesek), Luigi Variara, Artemide Zatti, Maria Romero Meneses, August Czartoryski, Eusebia Palomino, Alexandrina Da Costa, Alberto Marvelli és Bronisław Markiewicz.

Nyolcan tartoznak a *tiszteletreméltók* csoportjába: Andrea Beltrami, Zeffirino Namuncurà, Teresa Valsè Pantellini, Dorothea Chopitea, Vincenzo Cimatti, Simon Srugi, Rodolf Komorek és Luigi Olivares püspök.

Végül 88-an tartoznak az *Isten szolgája* kategóriába, közöttük Don Bosco édesanyja, Occhiena Margit.

A szalézi szent, boldog és tiszteletre méltó személyek tekintélyes számát (összesen hatvanhárom) a következőképpen lehet felosztani a Szalézi Családban létező kategóriáknak megfelelően: negyvenhárom szalézi szerzetes - SDB (közülük két püspök, huszonhat pap, kilenc testvér, hat szerzetesnővendék); hét szalézi nővér - FMA (közülük két vértanú); két szalézi munkatárs; egy michelita; egy volt szalézi nővendék;

három szalézi diák; öt oratorista, és egy laikus, aki a szaléziakkal dolgozott. Végül, a Szalézi Családhoz tartozó öt rendalapító: Don Bosco (SDB, FMA, munkatársak, ADMA), Mazzarello anya (FMA), Rinaldi Fülöp (VDB és volt növendékek), Luigi Variara (Szent Szív Nővérek) és Bronisław Markiewicz (Szent Mihály arkangyal Kongregáció). Ide sorolható még Vincenzo Cimatti atya, akinek a Könyörületesség Nővérei megalapítása köszönhető.

Don Pascual Chávez egyetemes rendfőnök,

Követésre méltó

A Szalézi Család számos szentéletű tagjának életrajzában találkoztam a következő jellemzéssel: „*Sohasem kímélte magát, kész volt bármilyen áldozatra, nagylelkűen és boldogan szolgálta Don Bosco eszméit élete utolsó leheletéig.*” Vajon mi hajtotta ezeket az embereket arra, hogy életüket teljes egészében a fiatalokért áldozzák fel? Erre is választ kapok: „*Szalézi vagyok, szentnek kell lennem!*”- hangzott el korunk szentjeinek szájából.

Nem egy követőjének volt elegendő csupán megismerni Don Boscót, hogy egy életre elkötelezze magát a szalézi mű mellett és a szentek sorába lépjen! És tették ezt, mint szerzetes papok, testvérek, Don Bosco nővérek, de nem ritkán, mint szalézi munkatársak, jötevők, vagy olyan fiatalok, akik szalézi növendékként ismerkedtek meg a szalézi szellemiséggel. Nem a jótékony homállyal bevont régmúlt misztikus távlatából tekintenek rám, hanem esetenként csupán egy-két emberöltő közelségéből. Gazdag, boldog élettörténeteket ismertem meg, embereket, akik világiak voltak, mégis a szentek sorába léphetnek. Példájuk ma is világosan mutatja az utat mindazok számára, akik tenni kívánnak valamit a szalézi munka fel-

virágoztatása érdekében. Szólnom kell olyan jómódú követőkről, akik nem haboztak vagy onukat felajánlani Don Bosco céljainak megvalósítására, sőt, annyira a magukénak vallották eszméit, hogy nem csak a feleslegükből adtak, hanem odaadták mindenüket és maguk is vállalták a szegénységet. De nem szabad elfelejtenem azokat a szentéletű jötevőket sem, akik imáik mérhetetlen gazdagságával gyarapították a Szalézi Családot, így biztosítva szilárdságát és növekedését. Mi a közös bennük? A hit ereje, a szeretet, a lelkesedés, a példamutató élet, az áldozatkészség, a nagylelkű odaadás, a határozott, bátor vállalás.

Ma a divatos eszmék mást sugallnak: az anyagi jólét csak a saját kényelmet és jó életet hivatott szolgálni, a lelki gazdagság pedig teljesen elértéktelenedett, csak önzéssel, öntömjénezéssel lehet előrejutni. Ne hódoljunk ennek a múló divatnak! Legyünk Don Bosco alázatos, állhatatos követői! Vállaljuk bátran és határozottan, hogy merjük úgy szeretni a fiatalokat, ahogy Don Bosco szerette őket: feltétel nélkül. A szentek sorába lépő példaképek itt éltek közöttünk, néha csupán karnyújtásnyira. És itt élnek ma is. Akinek szeme van, láthatja! Akinek mersze van, kövesse!

Lengyel Erzsébet

„Don Bosco, számíthatsz rám is!”

A Szalézi Család Magyarországon

Don Bosco személye és nagyszerű műve számtalan olyan mozgalmat hívott életre, mely tagjai különböző módon szolgálják az ifjúság javát. Ő maga a Szalézi Szent Ferenc Társaságát (a Don Bosco Szaléziakat SDB), a Segítő Szűz Mária Leányait (Don Bosco Nővérek FMA) és a Szalézi Munkatársak Egyesületét (CS) alapította meg. Ezekkel együtt a Szalézi Családnak ma 21 hivatalosan bejegyzett ága van világszerte, összesen mintegy 402 500 taggal. Ezek a csoportok kapcsolatban vannak egymással, ugyanazt a szellemiséget képviselik és karizmát hordozzák, és különös elhivatottsággal folytatják azt a munkát, amit a szent alapító kezdett el. Don Bosco műve összeköti a jóakarató embereket. Több mint 27 további csoport törekszik arra, hogy kapcsolatot teremtsen a Szalézi Családdal.

Magyarországon is több lehetőség van arra, hogy valaki bekapcsolódjon a szalézi munkába. Don Bosco vonzza a fiatalokat és időseket, férfiakat és nőket, egyedülállókat és családosakat. Ki-ki a maga elhivatottsága szerint döntheti el, melyik ponton kapcsolódik a Szalézi Családdal:

1. Mint szalézi szerzetesek - SDB

Aki Isten szeretetének jele és követe akar

lenni, különösen a rászoruló fiatalok körében, ne habozzon, legyen szalézi szerzetes! Nem csak papok, hanem segítő testvérek is tagjai a közösségnek. A szerzetesek közösségben élnek és dolgoznak, életüket Istennek ajánlva. Kedvesség, vidámság, optimizmus és bizalom vezeti őket ténykedésükben.

2. Mint Don Bosco nővérek - FMA

Don Bosco és Mazzarello Szent Mária társalapító szellemében dolgoznak elsősorban a fiatal leányokkal. A nővérek várják azokat a lányokat, akik életüket Istennek szeretnék ajánlani, és a fiatalok ill. a gyermekek javára szeretnének tevékenykedni egy vidám közösségben.

3. Mint szalézi munkatársak - CS

Don Bosco a meghosszabbított karjának nevezte őket a világban. Ezek a katolikus világi keresztények Don Bosco szellemében vetik bele magukat az apostoli munkába. Ígérettel kötik magukat Don Boscóhoz és a Szalézi Családhoz.

4. Mint Don Bosco önkéntesei - VDB

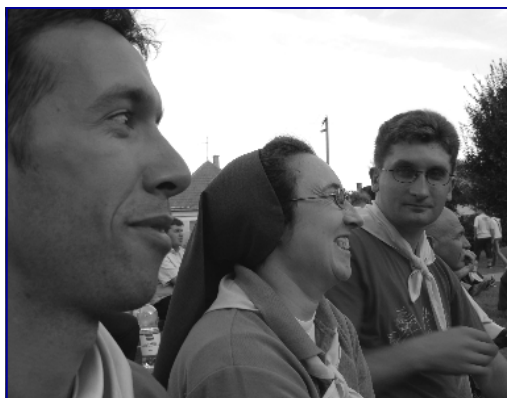
Ez világi intézmény fiatal nők részére, akik a világban élnek Istennek szentelt életet. Don Bosco szellemében reményt és örömet visznek a világba, tehát a kovász szerepét töltik be. Nem szerzetesek, egyénileg élnek, de fogadalmakkal kötik magukat a közösséghez.

5. Mint volt növendékek

Az egykori növendékek megbecsülik a szaléziak vagy a Don Bosco Nővérek közösségében kapott nevelést, és ebben a szellemben alakítják életüket és apostolkodásukat.

6. Mint Don Boscónak és Műveinek barátai, jótévedői és előmozdítói

Ez azoknak az embereknek nagy serege, akik imádság, adomány és apostoli munka által támogatják a szaléziak vagy a Don Bosco nővérek működését.

Ők is a Szalézi Családhoz tartoznak:

„Volontarie di Don Bosco” = VDB

= Don Bosco Önkéntesei

Egy út Don Bosco küldetésének mai megvalósításához

Merész gondolatnak tűnhet a feltételezés, hogy Don Bosco szívében már a szalézi rend alapításakor benne élt a szándék világban élő Istennek szentelt személyek közösségének létrehozására (erre utalhat, hogy Don Bosco és fiai nem viseltek a világi papokétól eltérő, megkülönböztető szerzetesi ruhát; valamint a Szalézi Munkatársak családjának megalapítása). A társadalmi és történelmi fejlődés során azonban még csak később kerülhetett sor az Egyházban az ún. szekuláris, világi intézmények kialakulására. Don Bosco harmadik utóda, Boldog Rinaldi Fülöp 1917. május 20-án hozott létre Torinóban egy kis közösséget „Szűz Mária Leányai” néven; majd 1919. október 26-án heten tettek fogadalmat a „Segítő Szűz Mária Buzgólkodói” nevű közösségben, hogy követik Isten hívását, de a világban élnek Don Bosco karizmája szerint. 1956. január 1-én Don Ziggioni szalézi rendfőnök jóváhagyta „Cooperatrici di S. Giovanni Bosco” (Don Bosco Segítő Leányai) néven a közösséget, mely 1959-től viseli a VDB= Volontarie di Don Bosco nevet. 1978. augusztus 5-én kapott a Szentszéktől pápai jóváhagyást, mint a Szalézi Család Világi Intézménye. A 2004. évi statisztikai adatok szerint 5 kontinensen 1342 tagot számlál. Vezetője a legfőbb felelős, jelenleg Anita Martens. Magyarországon 1981 óta van jelen az intézmény.

A VDB tagjai lehetnek olyan 21 - 36 éves lányok, akik Isten hívására az evangéliumi tanácsok szerinti, a szegénység, tisztaság és engedelmség fogadalmával megpecsételt életükkel és az apostolkodásra tett ígérettel válaszolnak - Don Bosco karizmájához hűen, de a világ forgatagában. Nem viselnek megkülönböztető ruhát, nem élnek

közösségben, a világban a legkülönbözőbb hivatásokat tölthetik be. Istennek szenteltségüket Jézus názareti életének nyomán, környezetükben rejtetten élik, mert csak így tudják igazán kifejtetni az „evangéliumi kovászt”, „só” és „világ világossága” hatást. Csendben, névtelenül, Krisztus követésében járva a társadalomban olyan területeket és személyeket is elérhetnek, ahová és akikhez az Egyház más módon nem jut el. Apostoli küldetésük minden emberhez szól, de - Don Bosco lelkisége szerint - különös figyelemmel fordulnak a kallódó fiatalokhoz, a szegény és elhagyatott ifjúság felé. Szeretetteljes jelenléttel, munkával és egyszerű életstílussal, derüvel és reményben Krisztus jeleiként élik személyes életüket a világban, és tevékenykednek Don Bosco jelmondata szerint „*Da mihi animas, cetera tolle*” (A lelkeket add nekem, a többit vedd el).

A közösség tagjai rendszeresen találkoznak. Az együtt töltött idő a formációra, a lelki elmélyülésre, a hivatásbeli tapasztalatok megosztására és a szeretet-közösség építésére szolgál. Havonta szalézi szerzetes (mint a csoport asszisztense) vezetésével lelki napon, évente lelkigyakorlaton vesznek részt. Az örökfogadalommal való elkötelezettség egyéves előjelöltség, hároméves jelöltség, háromszor egyéves fogadalom, majd hároméves fogadalom tétele után történhet.

Úgy érzed, hogy Isten teljesen Nekik szentelt életre hív, de nem akarsz szerzetesi közösségben élni?

Szeretnél a világban, rejtekben élve lelkeket menteni?

Talán ismersz valakit, aki szeretne így élni?

Várunk Don Bosco Családjának Világi Intézményébe!

Jelentkezni lehet: **P. Baji János SDB**

9700 Szombathely, Táncsics Mihály u.44.

Telefon: 06 94 315 028

A szalézi munkatársak éves lelkiyakorlata

Az előző évekhez hasonlóan idén is augusztus végén került sor a szalézi munkatársak lelkiyakorlatára Péliföldszentkereszten, amire az ország területén élő mintegy 280 szalézi munkatárs közül idén 40-en tudtak eljönni. Jövőre el kell gondolkodnunk azon, hogy az augusztus végi időpontot esetleg változtatni kellene, hiszen a pedagógusok ilykor már az iskolában vannak elfoglalva, sok iskolában már a tanítás is elkezdődik, így azok a szülők sem tudnak eljönni, akiknek gyermekei a következő napokban már iskolába mennek.

A lelkiyakorlat vezetésére a tartományfőnök atya Vendrey Gábor atyát kérte fel, aki ezekben a hetekben költözött Balassagyarmatról az újpest-megyeri plébániára, és a költözködés és a plébánia átvételi munkái ellenére szeretettel vállalta a feladatot. Valamennyien köszönettel tartozunk érte. A lelkiyakorlat központi témája az OLTÁRISZENTSÉG volt, tekintettel az oltáriszentség évére. A tartományfőnök atya és Gábor atya elgondolásának megfelelően az elmélkedéseket a lelkiyakorlat vezetője és a lelkiyakorlaton résztvevő három diakónus felváltva tartotta. Jónak bizonyult ez az elgondolás, mert nem egy ember volt leterhelve három napon át, és a résztvevőknek is élmény volt, hogy különböző személyek egyéniségüknek megfelelően, más-más módon világítottak meg a téma jelentőségét.

Vendrey Gábor atya előadásával és a jelenlévőkhöz intézett kérdéseivel arra világított rá, hogy kicsoda a hívő ember számára az oltáriszentségben jelen levő Úr Jézus. A válaszok alapján mindenkinek mindene.

Hernád Sándor diakónus arról tartotta elmélkedését, hogy milyen öröm a hívő ember számára a köztünk jelenlevő Úr Jézus, milyen öröm, hogy állandóan az Ő jelenlétében lehetünk. Előadás közben ideillő szentségi énekekkel ihletett imádságra.

Sándor Zoltán muzslyai (Vajdaság) diakónus, aki az ottani szalézi plébánián és kollégiumban szolgál, annak a fontosságáról beszélt, mennyire fontos, hogy az oltáriszentség közösségében és Don Bosco lelkületével tudjuk az anyarszági és határon túli testvérek összetartozását és együttműködését építeni, erősíteni.

Krammer András diakónus azt emelte ki,

hogy az oltáriszentség az angyalok kenyere, ami azt jelenti, hogy angyalivá, tisztává tesz bennünket és rászorít a szentgyónásra. Isten jelenlétébe visz el bennünket és ez boldogsággal tölt el, így kapcsolódunk Jézushoz, de ez a kapcsolat csak rejtettségben, csöndben mehet végbe.

Szombaton a tartományfőnök atya látogatott meg bennünket. Homíliájában kifejtette, hogy a munkatársak nem egy, hanem több talentumot is kaptak, amit többlet tevékenységükkel kamatoztatniuk kell, és Don Bosco szellemével és segítségével meg is tudják ezt tenni. A szentmise keretében sor került egy örömteli ünnepre is, amikor három pécsi munkatársunk Havasi József tartományfőnök atya kezébe ígértetett. A pécsi munkatársak 11 éve végzik önállóan, szalézi jelenlét nélkül áldozatos munkájukat a rászoruló gyerekek között.

A lelkiyakorlaton elvégeztük a kereszttel és elzarándokoltunk a lourdes-i barlanghoz, ahol litániával és énekekkel köszöntöttük a Szűz Anyát. Három estén kereszttel beszámolókat hallgattunk az egyes csoportok tevékenységéről, a közös gondok megoldásáról. Elhangzott a kérés, hogy a csoportok készítsenek éves lelki programot és feladattervet, amit aztán következetesen valósítsanak meg. Kértük, hogy ezt a tervet a munkatársak vezetőjének is küldjék el, hogy a benne foglaltakat közösen hasznosíthassuk.

A lelkiyakorlat vasárnap szentmisével fejeződött be, melyen Vendrey atya összefoglalta és még jobban megvilágította a lelkiyakorlaton elhangzott gondolatokat, hazautazás előtt pedig a Szent Kereszt ereklyével megáldotta a lelkiyakorlat résztvevőit.

*Krammer Andrásné
a szalézi munkatársak koordinátora*

Don Bosco pedagógiája a XXI. században

Nevelő közösség

A szaléziak jelenléte és virágzó munkája a világ számos országában világosan bizonyítja, hogy Don Bosco pedagógiája a XXI. században is aktuális. Vajon mi, családjának tagjai, Don Bosco tisztelői, barátai ismerjük-e eléggé ezt a pedagógiát? Megvan a veszélye, hogy megmaradunk a szokásos közhelyeknél, és nem vizsgáljuk meg mélyebben a megelőző módszer egész gazdagságát, nem értelmezzük újra a XXI. századi helyzet és pedagógia fényében. A Szalézi Értesítő új cikksorozata Don Bosco pedagógiájáról ezt az újrafelfedezését, elmélyítést és újraértelmezést szeretné segíteni.

Első alkalommal Don Bosco pedagógiájának egy olyan sajátosságát nézzük meg közelebbről, amelyet nem az elsők között szoktak emlegetni, sőt, sokszor megfeledkeznek róla, mégis kulcsfontosságú.

Ha nevelésről és annak hogyanjáról beszélünk – akár a hétköznapi, gyakorlati, akár az elméleti pedagógia világában –, általában a nevelő által tudatosan szervezett hatásokra gondolunk: példát mutatok, közösséget szervezek, megtanítok valamit, szokást alakítok ki stb. Ez egyrészt mindig a nevelőtől a gyermek felé irányuló tevékenységet jelent, másrészt sokszor mintha a nevelőt egyedül képzelnénk el a növendékeivel. Don Bosco azonban felismerte, hogy soha nem egyetlen ember nevel. Mindig többen hatnak a gyermekekre, és a hatás akkor lesz a legjobb, ha az együttes, közösségi. Sőt Don Bosco azt is felismerte, amit a modern pszichológia is megerősít, hogy a gyermek egészséges fejlődéséhez szüksége van a biztonságos környezetre; biztonságot pedig akkor érez egy gyerek, ha az őt körülvevők szeretik egymást. Ennek fényében tehát nem csak a nevelő - növendék kapcsolat lényeges a pe-

dagógia számára, hanem a nevelő - nevelő kapcsolat is.

Don Bosco számára elsődleges fontosságú volt, hogy Valdoccóban egy nevelő közösséget hozzon létre. A sokszor emlegetett családiasság ezért nála nem csak azt jelentette, hogy a nevelőknek családias, közvetlen viszonyt kell kialakítania a fiúkkal, hanem azt, hogy először ők maguk egységes közösséget, „családot” alkottak, amely természetes módon nyílt meg a fiatalok felé, és bevonta őket életébe. Don Bosco írásaiban egyértelműen látszik, hogy szerinte a megelőző módszert - amely nem is annyira módszer, hanem inkább magatartásmód, a megelőlegezett, kimutatott szeretet megélése - a nevelőknek nem csupán a növendékekkel kell alkalmaznia, hanem először is egymással szemben. Hallatlanul több ereje van az egymást szerető közösség befogadó biztonságának, együttes nevelésének, mint egyetlen nevelő hatásának, legyen az bármilyen kiváló önmagában. A közösségben az egyes nevelők hiányosságai, pedagógiai hibái is kiegyenlíthetnek.

Don Bosco elképzelésében és gyakorlatában azonban nem arról van szó, hogy egy „már kész” nevelői közösség felülről befogadja a növendékeket, mint ahogy egyébként a legtöbbször történik például az iskolában. Ő olyan közösséget alakított ki, amelynek részei a fiatalok, a nevelő közösség aktív tagjai, a pedagógusok pedig végső soron velük együtt szerveződnek közösséggé, nem tőlük elkülönülve. A fiatal tehát valóban beépül a közösségbe, mint ahogy a gyermek teljes jogú tagja egy családnak, csak természetesen másképp, mint a szülők, és nélküle nem is értelmezhető a nevelő család - ahogyan a szalézi közösség sem fiatalok nélkül. A Don Boscó-i nevelő közösség

továbbá nem pusztán a pedagógusok és gyerekek együttese, hanem bevon mindenkit a nevelés és közös növekedés ügyébe. Ez az, amit később a szaléziak nevelő-pasztorális közösségnek neveztek el, s amelyről Alapszabályaink így írnak: „Ez családias légkörben egybefog ifjakat és felnőtteket, szülőket és nevelőket, amíg csak az egyház megtapasztalhatóvá nem lesz benne.” (47. pont) Jól látszik, hogy a Don Boscó-i pedagógiában nem csak emberi kezdeményezésről van szó, hanem természetfeletti, egyházi, spirituális dimenziója van ennek a közösségnek.

Mindez nem jelenti természetesen, hogy a személyesség, a személyes nevelői hatás ne lenne Don Bosco számára fontos. Nem arctalan, homogén közösségről van szó. Az is természetes része a nevelő közösség életének, hogy egyesek jobb kapcsolatban lehetnek egymással, vagyis gyakran előfordulhat, hogy egy fiatal az egyik nevelő iránt nagyobb bizalmat érez. A közösség azonban mindig ott van a háttérben.

Úgy gondolom, nem szorul különösebb magyarázatra, mekkora aktualitása van ma is ennek a Don Boscó-i koncepciónak. Sokan beszélnek a (posztmodern) széttöredezettség koráról, amelyben még hangsúlyosabbá válik a közösségek szerepe, különösen, ha a családok helyzetére gondolunk.

A Szalézi Család a következő évben ünnepli Margit mama halálának 150. évfordulóját. Erre emlékezve rendfőnök atyánk a strenájában a család központi szerepére hívja fel figyelmünket (*lásd a 3. oldalon*). Ez egyrészt meghívás számunkra, hogy segítsük a családot visszatámasztani erre a „nevelő közösség” szerepre, másrészt, hogy mindnyájan fedezzük fel és éljük meg újra közösségeink családi és családias jellegét. Hogy ez mit jelent pontosan, az már egy külön cikk témája lehet, és lesz is. Most befejezésképpen nézzük meg néhány gyakorlati következményét a Don Boscó-i nevelő közösség koncepciójának.

Az intézményeinkben sokkal nagyobb hangsúlyt kellene helyezni a nevelők

közösségének kialakítására. Egy nevelőotthon igazgatója mondta el a következő történetet. Mikor már régóta igazgató volt, akkor jött rá, hogy alapvetően rosszul „építkezett” éveken keresztül. Rádöbbedt arra, hogy az intenzív szakmai munka ellenére azért nem javult a nevelőotthon belső élete, a nevelés hatékonysága az eltelt időben, mert nem fektetett kellő energiát a nevelők közösségének kialakítására. Hiszen e gyerekek család nélkül nőnek fel, számukra a nevelőknek a szerető családot kell megjeleníteniük, bizonyos értelemben pótolniuk. Először tehát egymást kell szeretniük. E felismerése után teljesen átalakította igazgatói tevékenységét, és nagy hangsúlyt helyezett a munkatársával való találkozásra. Elsősorban nekik szentelte idejét, közös találkozásokat szervezett (nem csak értekezleteket!). Ez az új hozzáállás és „stratégia” valóban változást hozott a nevelőotthon életében. A nevelők közösséggé válásával egy időben, azzal együttesen arra is törekedni kell a Don Boscó-i szemléletű iskolákban, kollégiumokban, hogy az intézmény formális jellegét ellensúlyozva a növendékekkel is közösség alakuljon ki. Ennek szalézi módjai adóttak: jelenlét, családiasság, ünnepek, együttes tevékenységek, a fiatalok pozitív bevonása a nevelő munkába.

A családi nevelésben a szülőknek a Don Boscó-i elképzelés fényében nem szabad megfélemleniük arról: nekik is nevelő közösséget kell formálniuk otthon. Ez azt jelenti, hogy a szülői szeretet a gyermek iránt nem lesz igazán növelő erő, ha nincs mögötte a szülők egymás iránti szeretete, kiegyensúlyozott kapcsolata. A gyermeknevelés része tehát a szülők közötti kapcsolat ápolása. Másrészt a gyermeknek a család életébe korának megfelelően valóban bevonott, meghallgatott, aktívan résztvevő tagnak kell lennie. Bárcsak egyre több család és közösség felismerné a nevelésnek ezt a sokszor háttérben maradó, közösségi szemléletét, amelyre Don Bosco olyan világosan rámutatott.

P. Mészáros György SDB

Hírek a szalézi világból

**Varsó - Bronislaw Markiewicz boldog-
gá avatása** - A lengyel egyház primása, Józef Glemp bíboros a pápa megbízásából június 19-én boldoggá avatta három szent-életű pap honfitársát, közöttük Bronislaw Markiewiczet. A szentmise színhelye a varsói Pilsudski tér volt, ahol II. János Pál pápa első, 1979-ben tett lengyelországi látogatása alkalmával szentmisét mutatott be. Az ünnepségen jelen volt Don Pascual Chávez szalézi egyetemes főnök.

Bronislaw Markiewicz (1842 - 1912) lengyel szalézi szerzetes, az árva gyermekek apostola, a Szent Mihály Arkangyal Kongregáció férfi és nő ágának alapítója Torinóban lépett be Don Bosco rendjébe, majd Lengyelországba visszatérve főként a szegény és elhagyott gyermekeknek szentelte apostoli tevékenységét, nevelőotthonokat alapított, melyeket tanműhelyekkel egészített ki, hogy a fiatalok szakmát szerezhessenek. A Szent Mihály Arkangyal Kongregáció évek óta a Szalézi Családhoz tartozik. (ANS/VR)

ekonómusa meglepetésként egy zongorát hozatott a pápának. A zenélés a szentanya legkedvesebb időtöltése, és így a szabadsága alatt erre is lehetősége nyílt.

A pápa Introd faluba való megérkezésekor jelen volt Pascual Chávez atya, a szalézi rend legfőbb előljárója, aki az ANS hírügynökségnek a következő nyilatkozatot adta közvetlenül a pápa érkezése előtt: „Mindenekelőtt elismerésünket szeretném kifejezni azért a választásért, amellyel a szentanya folytatni kívánja az elődje, II. János Pál pápa által megkezdett hagyományt. Nagyon-nagyon megtisztelő számunkra a pápa jelenléte. Ez pontosan megfelel Don Bosco lelkeségének, melynek egyik jellemző vonása éppen az egyház iránti érzék, ez pedig konkrétan a pápa iránti szeretetben és tanító tevékenységével szembeni engedelmességben fejeződik ki. Egyszerűen csak jó pihenést szeretnék neki kívánni, mert el tudom képzelni, hogy mekkora teher nehezedik rá - nem mondom, hogy a vállára, hiszen ő a szívében hordozza az egyházat - a világban tapasztalható megannyi nehézség miatt. Kívánom továbbá, hogy rendünknek helyi, Les Combes-i házában a szentanya nyugalomra, békére, lelki megújulásra találjon, hogy aztán folytathassa az Úr által rábízott szolgálatot, amit olyan nagyszerűen kezdett meg” - nyilatkozta XVI. Benedek pápa szabadságra érkezésekor a neki otthont adó Szalézi Társaság legfőbb előljárója. (VR)

Szalézi házban nyaralt a pápa - XVI. Benedek pápa július 11. és 28. között töltötte nyári szabadságát az olasz Alpok északnyugati részén, a szaléziak Val d'Aosta-i Les Combes vendégházában, melyet 3 évvel ezelőtt építettek át II. János Pál pápa részére. A kőből és fából épült alpesi nyaraló szalézi

Virtuálisan valóságos - Hogyan lehet az internetet az evangelizáció eszközévé tenni? Hogyan juttassuk el a harmadik évezred fiataljaihoz Isten üzenetét? Hogyan lehet

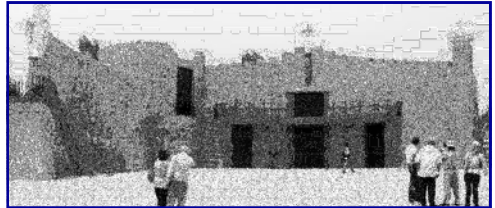
“Ó Jézusom, ki mondta Neked, hogy táplálékul önmagad add nekünk? Maradt még bármi más, amit odaadhatnál nekünk táplálékodon kívül, ami összeköt bennünket, hogy még jobban szeressünk Téged? Ó Uram, gyűjts nekünk vilá-gosságot, hogy felismerhessük mértéktelen jóságodat abban, hogy ételünkké válsz, hogy egyesülhess velünk, bűnösökkel.” (Boldog Bronislaw Markiewicz imája)

fizikailag távol levő embereket egy közösségbe tömöríteni? Ezekre a kérdésekre ke-reste a választ egy koreai szalézi szerzetes, Stephen Yang, amikor öt évvel ezelőtt elin-dította internetes honlapját: egy „cyber-café”-t. Az oldalnak több mint 5000 állandó látogatója van, keresztények és nem keresztények egyaránt. Sokan a „café” segítségével tértek meg, ahol a legkülönbözőbb hírek is helyet kapnak: Stephen Yang célja éppen az, hogy elősegítse a fiatalok közötti párbeszédet, a tapasztalatok megosztását. A szerzetes nem csak a virtuális térben munkálkodik, szolidaritási akciókat is szervez a fiatalokkal, és a rászorulóknak a katolikus szervezete-ekkel együtt nyújtanak segítséget. A „cyber-café” a Koreai Püspöki Konferencia ösztönzésére jött létre, amelynek egyik célja, hogy megerősítse az Egyház jelenlétét a médiában, azon belül is elsősorban az interneten. (ANS/Fides/MK)

Katolikusok, protestánsok, buddhis-ták és muzulmánok a békéért

„Nap mint nap rá kell lépünk azokra az utakra, amelyek közelebb visznek minket egymás kulturái felé. Ez elengedhetetlen ahhoz, hogy megismerjük és elfogadjuk a másik embert, aki különbözik tőlünk. Csak így építhetünk együtt békés jövőt” - július 26-án ezekkel a szavakkal foglalták össze Strasbourghban a szaléziak által fenntartott Don Bosco Gimnázium elmúlt tanévének célkitűzését, a londoni és az egyiptomi me-rényletekre reagálva. A Landsberben található iskola és egy wittenheimi szakközépiskola diákjai szüleikkel és tanáraikkal együtt él-hették át, hogy a békét egy szalézi szerzetes, egy protestáns lelkipásztor, egy muzulmán diák és egy buddista hívó jelenlétében ünne-pelték együtt, különböző vallások szent szö-vegeit olvasták fel, majd minden diák el-mondhatta a békével kapcsolatos gondolatait. Különösen is Wittenheimben, ahol tíz különböző kultúrából érkező fiatalok sok-szor napi félreértések, feszültségek, konflik-

tusok kereszttüzeiben élnek együtt, elhatáro-zták, hogy a kulturális párbeszédet egy nem-zetközi szakácskönyv kiadásával segítik elő, melynek szövegét a diákok készítették elő. (SIR/MK)

450 év után katolikus templom épült Etiópiában

Az etiópiai Adwa városában június 23-án nyitotta meg kapuit a Segítő Szűz Mária templom. Az 1985-ös éhínség óta a város sok segítséget kapott a szalézi rendtől. A folyamatos nevelési, oktatási te-vekenység, a fiatalok képzése, az iskolák és tanintézetek építése 1993-tól kezdve a szaléziak és a Segítő Szűz Mária Leányai, a Don Bosco nővérek nevéhez fűződik. A templom alapkövét 2002-ben rakták le, majd felépítése és felszentelése annak a társadalmi nevelőmunkának az eredményeként valósul-hatott meg, amelyet a szalézi szerzetesek a föld legszegényebbjei érdekében fejtenek ki. (ANS/VR/MK)

Ismét egységes szalézi tartomány Né-metországban

Münchenben ünnepelték augusztus 26-án a két német szalézi tarto-mány egyesítését. Több mint 50 évig tartó, egymástól független fennállás után augusz-tus 15-én ismét egységes Német Tartomány-nyá egyesült a két tartomány. P. Josef Günner tartományfőnök elmondta, hogy az egyesülést követő első évet a hivatások évé-nek hirdette meg. Nyomon kívánják követni saját hivatásukat és a fiatalokat is arra sze-retnék rávezetni, hogy gondolkodjanak el saját hivatásukról. A Német Tartomány 360 szalézi szerzetest számlál, akik 40 intéz-ményben és házban kereken 1600 alkalma-zattal dolgoznak együtt. (www.donbosco.de)

Hírek a magyar tartományból

A rendházaink, plébániáink, intézményeink szerzetesi vezetőinek megbízatása 3-6 év után lejár. A megbízatást adott esetben meg lehet hosszabbítani, de szerzetesi hagyományaink szerint elterjedtebb gyakorlat az új vezető kinevezése. Idén több helyen kerül sor új kinevezésekre: **Óbudán** *P. Mészáros György* lesz az új házigazgató, *P. Csány Péter* pedig a kápolnaigazgató. *P. Ábrahám Béla* eddigi ház- és templomigazgató **Péliföldszentkeresztre** kapott igazgatói-templomigazgatói kinevezést. A szentkereszti ház eddigi vezetője, *P. Halász István Szombathe-lyen*, ottani intézményünkben kap igazgatói beosztást (elődje, *P. Varga László* a balassagyarmati közösség tagja lesz). Mellette *P. Baji János*, eddigi újpest-megyeri igazgató-plébános látja el a plébánosi teendőket. **Balassagyarmaton** *P. Hartai Gábor* kap plébánosi kinevezést, elődje, *P. Vendrey Gábor* pedig **Újpest-Megyeren** lett rendházunk igazgató-plébánosa. A Don Bosco Nővéreknél **Egerben** *Sr. Roboz Etelka* kapott új igazgatói kinevezést az ottani főiskolai leánykollégium és a rendház élére. Végül, de nem utolsó sorban Óbudán, a **Don Bosco Keresztény Pedagógiai Szakkollégium** új vezetője *Koblencz Attila* szalézi munkatárs lesz, aki egyben a tartomány "pedagógiai igazgató" feladatkörének betöltésére is megbízást kapott.

Sajnos idén az ellátás egyre nehezedő súlya miatt a pestszentlőrinci plébánia vezetését - Erdő Péter bíboros érsek atyával egyeztetve - visszaadtuk az egyházmegyének. *P. Frank Pál* Óbudán, *P. Dobis Ervin* pedig Péliföldszentkereszten folytatja ezután lelkipásztori tevékenységét.

P. Csány Péter SDB tartományi titkár

Budapest - Óbuda igazgató

Mészáros György atya egrai születésű, a szombathelyi noviciátus után Budapesten majd Rómában tanult, ahonnan 98-ban tért haza.

Először oratóriumot vezetett Újpesten, majd 99-ben Óbudára került, ahol aktívan részt vett a lelkészség életében és közben tanult (magyar-pedagógia szakot végzett, jelenleg a doktori fokozatán dolgozik pedagógiából). 99-ben tett örökfogadalmat (ez a fontosabb dátum számára), 2000-ben szentelték, 2002-től tartományi vikárius, 2003-tól volt az óbudai főiskolás kollégium vezetője. Most átadja a kollégium vezetését, de továbbra is aktívan jelen kíván lenni az életében.

Véleménye szerint Óbudán folytatni kell azt a nagyon jó lelkipásztori és közösségi életet, ami az elmúlt időszakban alakult ki itt. Elődje, Ábrahám Béla atya munkáját nagyra értékeli és szeretne tovább építeni az általa lerakott alapokra. Fontosnak tartja tovább erősíteni a közösség életében a lelki életet és az

együttműködést a fiatalokkal és a világiakkal. Az ő jelszava az „együttesség”, ezt szeretné hangsúlyosabbá tenni.

A közeljövőben hat külföldi rendtárs (két indiai és négy vietnámi) érkezik hozzánk misszióba, ami nagy kihívást jelent, hiszen Óbudának kell a befogadó közösségnek lennie. Nem csak tanulásukat kell segíteniük, hanem a tartomány befogadó arcát kell számukra megjeleníteniük.

Szerencsésnek tartja, hogy a feladatok megosztódnak, így mint igazgató a figyelme hangsúlyosan a rendtársakra irányulhat, mindig a rendelkezésükre állhat, és őket szolgálhatja.

Budapest - Óbuda kápolnaigazgató

Csány Péter atya számára meghatározó, hogy nagy családban született, a legkisebb - nyolcadik - gyermekként. Érettségi után kitanulta az asztalos szakmát, majd a 40 év szünet után indult első szalézi novícius-csoporttal

kezdte meg szalézi életét. A szombathelyi újoncév után két évig filozófiát tanult Pes-ten, gyakorlati évét az ausztriai Amstetten oratóriumában töltötte, majd 4 évig teológiát tanult Németországban, a bajor Benedikt-beuernben. 2000-ben szentelték pappá Új-pesten, ahol tartományi titkár volt, ezzel párhuzamosan a kazincbarcikai Don Bosco Szakképző és Általános Iskola lelkivezetői teendőit is ellátta, majd 2002-ben a tartományfőnökséggel együtt Óbudára került.

Kinevezett kápolnaigazgatóként igen fontosnak tartja, hogy megerősítse az egyházközösségi életet, melyet elsősorban a belső, szerzetesközösségi lelkiségre szeretne alapozni. A rendtársak hite és véleménye igen sokat jelent számára, ezért nagy súlyt kíván fektetni a kölcsönös lelki kommunikációra. Külön lelki színfoltnak tartja, hogy kinevezésével egyidőben a közösség is átszerveződik: külföldi rendtársakkal színesedik majd a rendtársi közösség. Örülne, ha mindig az Eucharisztia Éve lenne, valahogy úgy, mint az idén, hogy a közösség és a hívek állandóan egységben lennének a szentségi Jézus körül. Fontosnak tartja a bűnbánat mindennapi gyakorlását, és az Isten Igéjéből élő lelkiség hangsúlyosabbá tételét. A kazincbarcikai iskolában továbbra is jelen kíván lenni, és több időt szeretne tölteni a hitoktatás felügyeletében és az oratóriumban is.

Péliföldszentkereszt igazgató

Abrahám Béla atyát 1991-ben szentelte pappá Paskai László bíboros, ezután kérte felvételét a szalézi novíciátusba Szombathelyen.

Számos szalézi házban töltött több-kevesebb időt, legtöbbit – 6 évet - Óbudán volt. Egyelőre továbbra is fog tanítani az óbudai Szent Péter és Pál Általános Iskolában, emellett a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiszkolá-

ban is vállalt órákat. Ami Péliföldszentkeresztet illeti, nincsenek különösebb tervei, azt tartja, hogy ha elkezd a munkát, megmutatkoznak majd a legfontosabb teendők. Mindenképpen arra szeretne törekedni, hogy a ház jól működjön. Az eddig elvégzett korszerűsítések után úgy érzi, hogy a technikai fejlesztésekre kell majd fektetni a legnagyobb hangsúlyt. Reméli, hogy itt is jó munkatársakra talál majd, akik önállóan is eredményesen tudnak dolgozni, és segíteni fogják abban, hogy ő maga a lelkigyakorlatos és ifjúsági központban zajló állandó, dinamikus lelki élet kialakítására és fejlesztésére összpontosíthasson.

Szombathely igazgató

Halász István atya 34 évig volt Olaszországban, az Adriaai Tartományban, Riminitől Rómáig szolgált. Szívesen emlékszik vissza a sok vidám gyerekre az oratóriumban,

akikkel általában az egész nyarat a tengerparton töltötték. 1990-ben tért vissza Magyarországra. Itthon első állomáshelye Ballassagyarmat volt, ahol az újrakezdés 10 munkában bővelkedő évét töltötte el, majd Péliföldszentkeresztre került, ahol 5 évig volt. Innen a természet varázslatos szépségét és a csendet viszi magával a szívében. Habár papíron átlépte már a nyugdíjkorhatárt, szívesen néz az új feladatok elé.

Szombathelyet nem ismeri, nem töltött ott hosszabb időt. Nem kovácsol előre terveket, tevékenységét a közösség igényeihez kívánja igazítani. Új állomáshelyén az oratóriumi életet szeretné fellendíteni, az épületeket teljesen rendbehozni és alkalmassá tenni a fiatalok számára. A pazar színházteremben számtalan lehetőséget lát: szívesen látna ott színjátszó csoportot, énekkart, zenekart, sok vidám, lelkes fiataalt.

Szombathely plébános

Baji János atya a gyulai szalézi kollégiumban ismerkedett meg a szaléziakkal, akik közül néhányan még ma is élnek. Élete során számtalan helyen tanult és szolgált.

Tanakajdon, Mezőnyáradon, Esztergomban, majd a szegedi szemináriumban végezte tanulmányait. Itt szentelték pappá, és 32 évig „egyházmegyésként szolgáló szalézi” volt, majd 1990-ben Pásztor János tartományfőnök hívására visszatért a szaléziakhoz. Először Szemere-telepen, majd 1992-től 2003-ig Szombathelyen szolgált. Több települést is ellátott, volt, amikor öt helyen misézett és hitoktatott, 120 km-es körzetben. Most - két év Újpest-megyeri szolgálat után - örömmel tér vissza Szombathelyre.

Nyitni szeretne a fiatalok felé, de nem csak a tanuló ifjúságot, hanem a rendfőnök útmutatásával összhangban a fiatal házasokat, kisgyermekes családokat is össze szeretné fogni. Az ő feladata felkészíteni az elsőáldozókat, bér málkozókat, de nagy szeretettel fordul az óvodások felé - talán nem nagy tévedés azt mondani, hogy ők a kedvencei. Sokéves tapasztalata szerint a 3-6 éves korosztály a legfogékonyabb, számukra nem tanóra, hanem játék a hitoktatás. Ilyenkor lehet a leghatékonyabban és legmaradandóbban beleplántálni a gyermekek lelkébe a hit alapjait, amire később biztosan lehet építeni.

Tervei között szerepel még az oratórium felélesztése, és reméli, hogy megtalálja a módját, hogy megszólítsa a cigány családokat is.

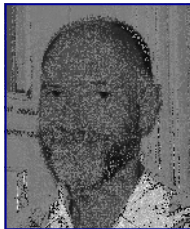
Balassagyarmat plébános

Hartai Gábor atyát 2001-ben szentelték, de már 6 éve van Balassagyarmaton, így nem új számára a környezet, csak a plébánosi

feladatok mások. Jelszava a „folyamatosság” lehetne: folytatni szeretné azt a lelkipásztori életet, ami eddig volt Balassagyarmaton, tehetsége és lehetőségei szerint hozzá szeretné adni a saját részét. Fontosnak tartja a jó együttműködést a hitoktatókkal, a szentségi életre való hiteles nevelés szerinte igen lényeges. Új feladat számára, hogy plébánosként jobban megismerje az egyházmegyes papságot, és előmozdítsa velük a szorosabb együttműködést, átadva paptársainak a plébánia fiatalos, vidám szalézi jellegét, ahol az ifjúság jelenléte és a játék nemcsak egyike a hétköznapi tevékenységek esetleges formájának, hanem a lelkipásztorkodás egyik lényeges része. „Sosem szeretnék annyira elfoglalt lenni, hogy ne legyen időm visszárúgni egy felém guruló labdát” – mondja.

Gábor atya szerint az oratórium nagyon fontos, nemcsak csalogató ámitás, hanem miszsió. Dobszay Lászlót idézve vallja ő is: „Inkább csináljunk valamit kicsiben, de az teljes legyen!”

Újpest – Megyer

igazgató-plébános

Vendrey Gábor atya 17 évet töltött Balassagyarmaton, és mivel nagyon szeretett ott élni, nehéz számára az elszakadás. Újpest viszont a szülővárosa, ahol megismerte a szaléziakat, ezért nagyon örül, hogy visszatérhet ide. A vidéki kisváros után kihívás számára a százezer lakosú nagyváros. Két rendtársával boldog, jó szalézi közösségben kíván élni Újpesten, ahol plébánosként igyekszik majd odafigyelni mindenkire, de elsősorban szalézinak maradni. Számos teendő várja: a plébánia környékén három iskola és két kollégium található, szeretne dolgozni a ministránsokkal, és összefogni a munkatársak csoportját. Tudomása szerint nagy hagyománya van Újpesten a közösségi

életnek. Az ifjúsági házban hétvégeken oratóriumot szeretne működtetni, de egyházmegegyes paptársaisal és a közélet képviselőivel is igyekszik majd jó kapcsolatot kialakítani. Mivel sok feladat áll előtte, fontosnak tarja, hogy sokat imádkozzon, a nem kimondottan papi teendőket pedig világi segítőkre kívánja bízni. Gábor atya titokzatos mosollyal elárulta: még több tervet is dédelget magában, de kezdetnek merészség volna ennél többet elárulni.

Eger igazgatónő

Roboz Etelka nővér matematika-tanárként lett novíciá 1958-ban, majd 1960-ban tett fogadalmat az óbudai Szent József kápolnában az akkor egyetlen magyarországi szalézi nővéri közösségben Óbudán, a Kórház utcában – zárt ajtók mögött. Szüleivel élt, akik csak sejtették, hogy apáca lett, mert a családban erről sosem beszéltek.

1990-ben, amikor a nővérek megnyitották Pesthidegkúton az első házukat, kinevezték a ház igazgatónőjének. Nehéz feladat volt ez számára, hisz addig illegálisban volt, és még sosem élt közösségben. Az igazgatói posztot hat évig látta el. Nagyon megszerette a hidegkúti családokat, a szeme előtt cseperedtek fel a gyerekek és szinte hozzánőttek, ezért nehéz volt az elszakadás, amikor előljárói 2001-ben Egerbe helyezték. Azóta már ezt a helyet is megszerette, és nagyon jól érzi magát itt. Hálás Giordana nővérnek a példájáért, mert kissé fél az igazgatónői szolgálatától. Isten és a Szűzanya vezetésében bízik, és igyekszik mindig az ő kezüket fogni. Magát csak eszköznek tekinti, és mivel a kollégium a Segítő Szűzről van elnevezve, úgy érzi, Mária az igazi előljáró. A kollégiumban és az oratóriumban szeretné folytatni azt, amit Giordana nővér elkezdett, családias

szellemben, együtt a nővérekkel és a lányokkal - a fiatal lányokért és a gyerekekért. Megpróbál úgy élni, ahogy itt és most Don Bosco és Mazzarello Mária élnének.

Tartományi pedagógiai igazgató

Kollégiumigazgató

Koblenz Attila földrajz-biológia szakos tanár, közoktatási szakértő, három gyermek édesapja, 1997 óta szalézi munkatárs.

Pedagógusi pályáját 1992-ben kezdte Ábrahám Béla atyával együtt az albertfalvai Don Bosco iskolában, ahol később igazgató lett. Úgy érzi, Don Bosco arra hívja, hogy szakmai tudásával és tapasztalatával a szaléziakat segítse, ezért vált meg igazgatói posztjától.

Elképzelése, hogy összekötő kapocs legyen a nevelési-oktatási intézmények és a fenntartó között, biztosítsa a szakmai és törvényességi felügyeletet, és olyan megoldásokat találjon az intézmények gondjaira, melyek reálisak és elfogadhatók a fenntartó szalézi rend számára. Azt szeretné, hogy Don Bosco lelkisége megerősödjön ezekben az intézményekben, ezért szalézi stílusban folytatott többéves pedagógiai gyakorlatának tapasztalatait is igyekszik majd megosztani az intézmények alkalmazottaival.

Emellett Mészáros György atyától átveszi az óbudai Don Bosco Pedagógiai Szakkollégium igazgatását, vele szorosan együttműködve folytatja majd az itt kialakított és jól bevált gyakorlatot. Célja, hogy a kollégistákat bevezesse Don Bosco pedagógiájának nem csak az elméleti, de a gyakorlati részébe is, hisz amit itt megtapasztalnak, azt nagyon jól tudják majd hasznosítani pedagógusi ténykedésük során. Ebben az óbudai oratórium nyújtotta lehetőségeket kívánja fokozottabban kihasználni.

Pásztor János emlékezete

1990. október 10-én váratlanul és megdöbbenéssel értesültem Pásztor János hírtelen haláláról. A szalézi élet újraéledésének nagy munkája közben érte a halál. Tervei voltak még a tartomány beindításának további folyamatában, lázasan, nagy lelkesedéssel dolgozott, hogy a kicsiny tartomány fejlődésnek indulhasson. Sajnos nem így történt: terveit már nem tudta valóra váltani. Most, halála után 15 évvel hálásan emlékezünk meg Pásztor János tartományfőnök személyéről.

Nehéz, göröngyös utat kellett megtennie - egészen élete végéig. 1950-ben neki is végig kellett járnia a magyar szaléziak keresztútját. Ez időtől fogva hivatalosan nem működhetett szaléziként, mégis mindenhol szalézi szívvvel, Don Boscó-i lelkülettel dolgozott. Volt káplán, sekrestyés, temető-lelkész, később plébános. 1983-ban, Vámos József halála után Don Egidio Viganò rendfőnök urunk őt nevezte ki a szétszórt tartomány elöljárójává. Nehéz feladatot vállalt: rendtársai az ország legkülönbözőbb részén éltek. Iparkodott őket felkeresni, lelkesíteni, szervezni. Merész lépésre szánta el magát, amikor 1984-ben Don Bosco Atyánk szentté avatásának 50. évfordulójára a pesti ferenceseknél ünnepséget szervezett. A találkozó sikeresnek bizonyult: a csüggedt rendtársakba reményt támasztott. 1988-ban, Alapító Atyánk halálának centenáriuma, a fővárosban ismét találkozott a tartomány, egyben a magyar szalézi megletelepedés 75. évfordulóját is ünnepelve, majd még ebben az évben rendtársaival és szalézi munkatársakkal együtt Torinóba zarándokolt.

Optimista kezdés volt! 1989-ben szervezi az újjászületést. Megnyílnak az első házak: Pestszentlőrinc, Szombathely, Balasgyarmat. Megindítja ismét a Szalézi Érte-

sítőt, lelkigyakorlatokat szervez rendtársaknak és munkatársaknak egyaránt. Ez a nagy munka még egy fiatal is felőrölne, nemhogy egy 75 éves, szívbeteg ember. De Pásztor atya dolgozott - erején felül. Nem csüggedt, nem ijedt meg. Munka közben érte a halál. Megbecsültségét mutatja, hogy az akkori nuncius, Angelo Acerbi maga is eljött temetésére.

Halálának 15. évfordulóján különösen hálás szívvvel emlékezünk rá, köszönjük munkáját, fáradozását. Ígérjük, hogy azt a munkát, amelyet ő 16 évvel ezelőtt beindított, lelkesen továbbviszük, Don Bosco zászlaját magasra emeljük!

P. Havasi József SDB

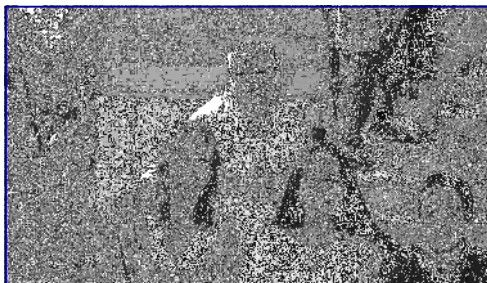
„Pásztor János atya 20 évet töltött Kecskeméten. 1968. őszén érkezett a kecskeméti főplébániára. Mint szerzetes, Budapestről és környékéről ki volt tiltva, ezért Kecskeméten is szemmel tartották, de a hívek bizalmát rövid időn belül elnyerte. A szentmisét mély áhitattal és átéléssel végezte. Gyóntatószéke előtt türelmesen vártak, akik nála kerestek és találtak megértést, vigasztalást lelki problémáikra.

Jó két év múlva a Szent Miklós templomba került, ahol már szabadabban dolgozhatott. Maga köré gyűjtötte a gyerekeket, akik gyorsan megszerették. Nyáron kirándulni vitte őket nagyobb fiúk segítségével, karácsonykor betlehemes játékot tanított be nekik. Ezek az együttlétek mind-mind alkalmasak voltak a szalézi szellem elhíntésére. Később hitoktatható is. Kevés szabad idejében Don Boscót és Savio Domonkost ismertető diafilmek szövegeit fordította olaszból magyarra, és eljuttatta a többi hitoktatónak is. A filmeket a templomban vetítette fiataloknak és időseknek. A vetítéseken mindig nagyon sokan vettek részt.

1990-ben utoljára jött el a kecskeméti hívekhez - aranymisét bemutatni.”

Gyenes Etelka visszaemlékezése

Köszönjük, Giordana nővér!

A Segítő Szűz Mária Leányainak Magyar Delegációja, és különösen is az egr-i közösség augusztus 27-én búcsút vett Sommaruga Giordana nővértől, akinek viszsza kellett térnie hazájába, Olaszországba.

Giordana nővér 1939-ben született a milánói tartományhoz tartozó Legnanoban. 1964. augusztus 6-án tette le első fogadalmát, ugyanebben a tartományban. Szerzetesi életének első éveiben pedagógiát tanított középiskolában. Eközben beadta missziós kérelmét, de ez a küldetés még sokat váratott magára. Idővel megválasztották házfőnöknőnek a Nizza Monferrato-i, aztán a novarai közösség élére, később a novarai tartományfőnöknő helyettesének, majd pedig alessandriai tartományfőnöknőnek. Ezek után éppen a Nizza Monferrato-i tartományfőnökség közösségének élén teljesített házfőnöknői szolgálatot, amikor váratlanul teljesült ifjúkori álma: meghívást kapott a magyar misszióba.

Giordana nővér 1996. decemberében, 57 évesen érkezett Budapestre, ahol fél évig a pesthidegkúti házunk főnöknője volt. Mikor 1997. augusztusában sor került az egr-i Segítő Szűz Mária Főiskolai Leánykollégium megnyitására, az egyházmegyei és a rendi vezetőség őt tartotta legalkalmasabbnak az új közösség és a hozzá tartozó művek megalapítására. Nagy erőfeszítéssel vetette bele magát a nyelvtanulásba, és körültekintően tájékozódott a helyi kulturális és vallási helyzetről. A közösségben nagy hangsúlyt fektetett a lelki élet ápolására és a sajátosan

szalézi-szerzetesi erények előmozdítására. Mindig megcsodáltuk hihetetlen akaraterét, amellyel elsősorban saját magától várta el a folytonos lelki fejlődést és az otthoni megszokott körülmények után a helyi sajátosságokhoz történő alkalmazkodást. Személyes igényeiben radikális szegénységre törekedett, miközben mindenkit igyekezett elhalmozni minden földi jóval.

A kollégiumban ismerhettük meg rendkívüli szervezői tehetségét. Erős és biztos kézzel, ugyanakkor mély emberi érzéssel fogta össze a dolgozókat. A legszebb örökség talán, amit ránk és munkatársaira hagyott, a testvéri együttműködés példája. A kollégium (és főképpen a kápolna) küllemének alakításában nagy hangsúlyt fektetett a rendre, tisztaságra és jó ízlésre. Mindenben az igényesség jellemezte, és ezt várta el munkatársaitól és a növendékektől is. Valóban rendkívüli pedagógiai érzéssel fordult a fiatalok felé. Mindenkitől elvárta, hogy képességeihez mérten maximálisan teljesítsen, ugyanakkor türelmesen ki tudta várni az egyén fejlődését. Nagy gondot fordított a programok, és általában a kollégium életének erkölcsi és kulturális színvonalára.

Az oratórium kialakításában is az igényesség jellemezte, ezért fokozatosan haladt előre. Mint a kollégiumban, itt is fontosnak tartotta, hogy a fiatalok magukénak érezzék a helyet, és idővel egyre nagyobb önállóságra tudjanak szert tenni. Igazi szalézi asszisztens módjára sokszor együtt játszott a gyerekekkel, és igyekezett a kedvükre tenni. A szükséglet szenvedők mindig számíthattak együttérzésére és segítségére.

A közösség nővérei, a kollégium dolgozói és növendékei, az oratórium gyermekei és fiataljai mind sajnálattal fogadták új küldetésének híreit, és augusztus 23-án ünnepélyes szentmise és ebéd keretében búcsúztatták. Ez alkalommal Seregély István érsek atya is megtisztelt bennünket jelenlétével.

Megbecsülése és hálája jeléül az Egri Fő-egyházmegye ezüst érdemrendjét és oklevelét adta át a nővérnek.

Giordana nővér éppen befejezte az utolsó magyar nyelvleckét, amikor megtudta, hogy vissza kell térnie Olaszországba. Nagyon

Animátor - újratöltve

olaszországi zárándoklat a mogyoródi animátorokkal

Egyik kedvenc olasz versem durva fordításban így hangzik: „*Mindenki egyedül van a Föld szívéén átszúrva egy napsugárral. És rögtön este van.*”

Az olaszországi zárándoklatot pedig így tudnám jellemezni: mind együtt voltunk az ég kapujában átszúrva egy napsugárral, és rögtön felkelt a nap.

Utánozhatatlan és szívet melengető érzés volt ez az egy hét. Nem is számítottam rá. Nehezen indult a hosszú buszozással, eltévedésekkel. Velencénél még olyan volt az egész, mint egy osztálykirándulás. Páduánál már kezdett zárándoklat jellege lenni, Milánó lehangolóan szép volt, de szalézi ifjúsági zárándoklattá csak Torinóban vált. Onnantól datálom a „földi mennyországban” töltött időt. Nem tudom, vissza lehet-e adni ezt szavakkal, megértheti-e, aki nem volt ott, vagy sosem élte meg azt, amikor egy csapatnyi ember ugyanazt érzi és akarja; most mégis megpróbálom elmondani. Biztos szentimentális vagyok, de nekem rendkívül sokat jelentett azokat a köveket taposni, amin Don Bosco is járt, térdelni az oltárnál, ahol Savio Domonkos elragadtatásba esett, és kinézni az ablakon, ahonnan Mazzarello Mária nézte a templomot. Ahogy visszaidézem magamban a többiek arcát, ők is ezt érezték, a hely szellemét – ahogy a köznyelv mondja, Istent, aki mindenütt jelen van – mondom én.

Isten volt, mert olyan szeretet maradt utána a szívünkben, ami közelebb hozott

megszerette Magyarországot és a magyar népet, ezért igen nagy áldozatot hozott, amikor engedelmesen igent mondott, és ezzel még egy utolsó, nagy erejű példáját adta Isten és a Szűzanya iránti hűségének. Isten áldását kérjük további életére és munkájára!

Sr. Lovas Anna FMA

egymáshoz, ami segített magunkba tekinteni, átértékelni régi dolgainkat, feltöltkezni fényvel és meleggel az eljövendő szűkösebb időkre, a munkás hétköznapokra. Isteni dolog ez, kegyelem. De emberi dolog is, hisz látva, mivé nőtt Don Bosco álma Torinóban, Becchiben, megcsodálva, hová ért el Mazzarello Mária álmával összefonódva Mornesében, az a nagyon is emberi remény is megfogalmazódott bennünk, hogy bár jóval „kisebbek” vagyunk, mint ők, a mi munkánk sem hiábavaló.

Erre gondoltam akkor is, amikor a busz már Pest utcáin kanyargott, és mi még egyszer, a zárándoklaton utoljára, együtt imádkoztunk. Kint már kigyúltak Budapest fényei, olyan szép volt a város, és olyan idegen. A mi szívünk máshol dobogott még, másfajta fény ragyogta be az arcunk. Azért imádkoztunk, hogy ez a fény fényeskedjék bennünk, hogy ez a lendület vigyen tovább, hogy átadhassuk örömmünket másoknak is, s a szívünk örökre ott dobogjon, ahol hagytuk: Don Bosco kezében Jézus előtt Torinóban.

Czompó Melinda

„Olvastam valahol...” - P. Andrásfalvy János SDB ajánlásával

Boldog XXIII. János pápa - Jézus Szíve szerinti pápa

Roncalli 1953. március 15-én érkezett meg Velencébe. Ragyogó bemutatkozó beszédet mondott:

"Alázatosan jelentkezem. Mint mindenki ezen a földön, én is egy család gyermeke vagyok, egy meghatározott földrajzi helyről. A jó egészség és egy kis józan ész segítenek a dolgok gyors felfogásában. Az embereket szeretem, és ez erősít meg az Evangéliumban, ez ad erőt, hogy a mások és a magam jogait tiszteljem, ez akadályoz meg, hogy másoknak ne ártsak és mindenkivel jót tegyek. Szegény és egyszerű környezetből jövőm különleges óhaj nélkül, bízom a virágok nemes erényében, amely az élet szépségének kiemelését eredményezi. A Gondviselés elszólított szülőföldemről: jártam Keleten és Nyugaton, különböző emberek között éltem, más ideológiák követői között, több szociális gondot tapasztaltam meg, egyik-másik fenyegetően éles volt, sikerült megőriznem a nyugalmat, a kiegyensúlyozottságot és mások megbecsülését. Mindig azon voltam, hogy a katolikus hit szerint cselekedjek. Az erkölcs tanítását nagyon becsültem, azt akartam inkább, ami összeköt, és nem azt, ami elválaszt. Tudom, hogy a velencei megbízatásom olyan nagy, hogy túlhaladja képességeimet. Az a közvetlen kéréssem hozzátok, fogadjatok be mint egy egyszerű embert, aki testvéretek akar lenni, és megértő szívvel közeledik hozzátok. Olyan ember akarok lenni, aki veletek együtt érez, és a város, Velence új polgára akarok lenni." Az új bíboros mindenkit ámulatba ejtett. Nem volt neki saját gondolája, hanem elvegyült a nép között, és egyszerű polgárként utazott. Még a Szent Márk székesegyház tornyába is felment, pedig le akarták beszélni róla. Amikor felért, kitért karral megáldotta az egész várost. XII. Piusz pápa megbetegedett és 1958. október 9-én meghalt.,

Roncalli bíboros is elutazott Rómába a pápa temetésére és a pápaválasztásra. Egyik közeli ismerőse ezt mondta neki: "Bíboros úr, nehogy abba a hibába essen, mint elődje, Sarto pátriárka (a későbbi X. Piusz), aki szintén Rómába utazott a pápaválasztásra. Ne vegyen menettérít jegyet. Soha nem lehet tudni..."

1958. október 28-án este Canali bíboros kihirdette: „Nagy örömet hirdetek nektek, van új pápánk Roncalli bíboros személyében, aki a XXIII. János nevet választotta.”

„Nincsen igényem. Nincsen elképzelésem magamról. Le akarok dobni magamról mindent, semmi sem az enyém. Lelkem tiszta lapként áll előtted. Uram, írd rá azt, ami neked tetszik és én elfogadom.”

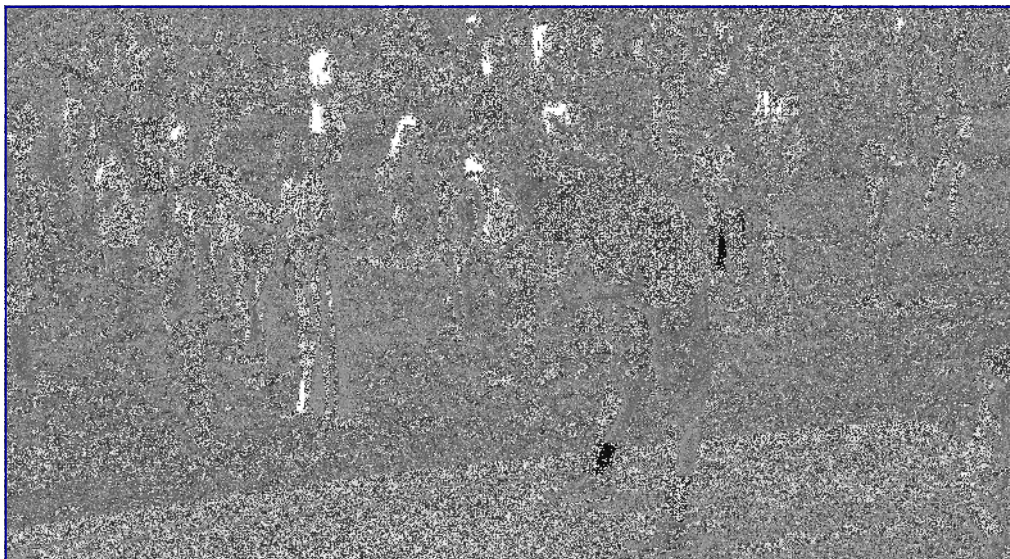
„Az alázatosság olyan, mint a mérleg. Ha az egyik oldalon valaki leereszkedik, a másik oldal annál magasabbra kerül.”

(idézetek XXIII. János pápától)

„76. évemben vagyok. Az élet égi Atyánk nagy ajándéka. Korosztályom háromnegyede már a másvilágon van. Alázatos és hosszú életem úgy alakult ki, mint egy jelentéktelen teremtmény az egyszerűség és a tisztaság jegyében. Nem esik nehezemre megállapítani, hogy EGY NAGY SEMMI vagyok. Szerény és szegény családban születtem. Az Úr gondoskodott mindenről. A Gondviselés jegyében megadtam magam, engedtem, hogy úgy történjen minden, ahogy Ő akarja. Isten akarata lett a lelkem békéje. Reményem az Isten irgalmában rejlik, aki azt akarta, hogy pap és szolgálja legyek. Irgalmas volt bűneim és hanyagságom miatt, még mindig megőriz élnéknek és erősnek.”

(Gimmi Rizzi: 8 szentre nézünk, Don Bosco Kiadó 2003.)

A nyár ajándéka: a BANS

A **bans** kreatív csoportos tánc, amelynek jelentése, mondanivalója van. A csoportok és ifjúsági programok vezetésében, lelkesítésnél (animáció) sokszor használták és használják ma is. A képzelet szárnyán különböző helyzetekbe kerülünk, és ezek életre kelnek. Ha jól csináljuk, számos embert képes magával ragadni. Segít, hogy el tudjuk foglalni magunkat pozitív értelemben, és legyőzzük a nehézségeket.

A bans arra szolgál, hogy eltöltsük az üres időt, vagy felkeltsük a figyelmet, és mindenkit összevonjunk egy közös tevékenységbe. Alkalmas az előadások rövid közjátékának, vagy átvezetésként a következő programra. Légkörváltás vagy ünnepelés céljából is fel lehet használni. Nehéz helyzetekben, félelemben vagy zavarban, feszültségben vagy erős nyomás esetén is hasznos. A bansok elviselhetővé tudják tenni a kedvetlen helyzetet, ráadásul kicsit megoldoztatják az izmokat, hangsúlyakat.

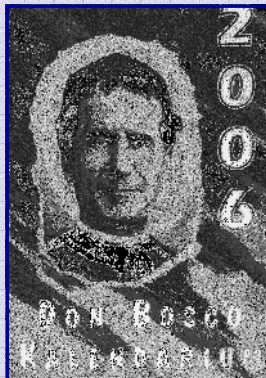
A bans felépítésének menete:

- válaszd ki, hogy „mit mesél el”- egy érdekes írásművet vagy humoros témát

(kiindulás lehet egy ismert vagy kitalált történet, egy vicc, vagy reklámbeli jelenet),
 - helyezd el a témát egy adott helyzetbe térben és időben, de mindig legyen vicces,
 - tűzd ki a célját és a „címezetteit”,
 - alaposan tanuld be, és kellő lelkesedéssel add elő,
 - teremts várakozó légkört, felvezetve és fantáziadúsan leírva a történetet.

Először is nagyon fontos bemelegítésként kicsit „feltörni a jeget”, barátságos hangulatot teremteni. Magyarázd el a bansot röviden és egyszerűen, az előadás gördülékenységére és könnyűségére fontos a sikerhez. Elsőnek mutasd be a mozdulatsort. Találd ki és add elő pontosan, betartva az időket, a ritmusokat, és minden előre meghatározott utasítást. Próbáld összhangba hozni a szituációval, a környezettel, az emberekkel. Vonj be mindenkit, és hívd meg, hogy vegyen részt, hozzájárulva a csoport egységéhez. Mindent örömmel és lelkesen adj elő, élvezd, amit csinálsz, „rossz mozgásod” is felvállalva: szimpatikusabbnak fogsz tűnni, és annál inkább vonzod a gyerekeket.

MEGJELENT!

**DON BOSCO
KALENDÁRIUM
2006**

Kapható a Don Bosco
Könyvesboltban és a
szalézi plébániákon.

Megrendelhető
telefonon:

Tel.: (1) 318 67 17
(1) 453 22 80

SZALÉZI PROGRAMOK

A Magyar Szalézi Ifjúsági Mozgalom

ősz-téli programterve

Helyszín: Péliföldszentkereszt

A 2006-os rendfőnöki strenna útmutatása szerint Margit mama halálának 150. évfordulóján, aki a Don Bosco által megeremtett nevelő család anyja volt Valdoccóban, újítsuk meg elkötelezettségünket:

Különleges figyelemmel forduljunk a család felé, amely az élet és a szeretet bölcsője, az emberibb emberré válás elsődleges helye.

Fő szempont az idei tanévré is ugyanaz marad, nagyobb hangsúlyt helyezve az elköteleződés két szentségére: elköteleződés az egyházban - a házasság és az egyházi rend szentsége az Eucharisztia Évében.

Okt. 21-23., pé-vas Nyárértékelő, tervező animátortalálkozó ösanimátoroknak

“Váljunk emberibb emberré!” – mottóval.

Célunk lélekben erősödni, hogy a család szeretete kibontakozzék. Várjuk a beszélőket a táborokról, a kölni találkozóról és egyéb rendezvényeitekről. Kiváló előadónk is lesz.

Nov. 25-27., pé-vas **12-16 évesek adventi lelki napjai**

Dec. 9-11., pé-vas **17 évestől fölfelé - adventi lelki napok**

A lelki napok a család témájával foglalkoznak majd. A találkozás témáján kívül új, kiváló családfilmek segítségével mélyére nézhetünk, hogy ma a családok miért vannak válságban, s hol vegyük föl a fonalat Jézussal, hogy kijussunk az alagútból.

Krakkói zárandoklat

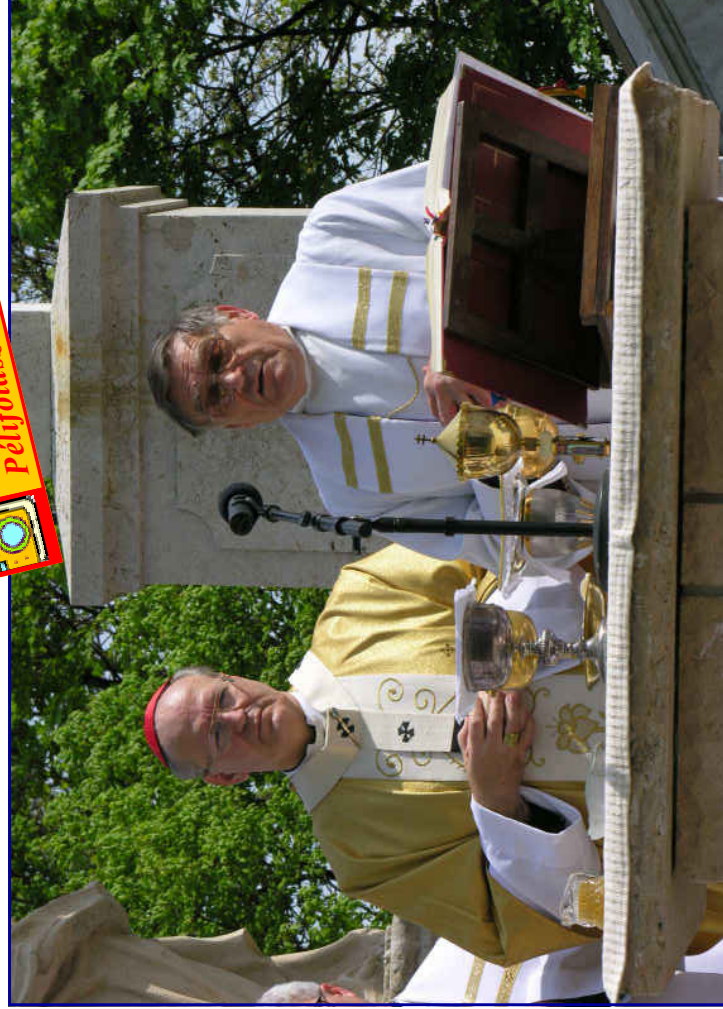
Óbudai zárandokok Plywaczyk atya sírjánál

Az óbudai közösség számára kimagasló esemény volt a krakkói zárandoklat, amelynek alapötlete volt, hogy az első magyarországi szalézi tartományfőnök, a lengyel származású Stanislaw Plywaczyk sírját felkeressük. Hosszúra sikeredett, kalandos, 17 órás buszozás után, éjjel érkezünk meg. A látnivalókon túl minden nap tartogatott lelki élményeket is. Krakkóban Faustina nővér sírja mellett, az Isteni Irgalmasság templomában, másnap a czestochowai Fekete Madonna képe előtt mondott szentmisét Robert atya és Béla atya. Megnéztük a wieliczka-i sóbányát, az utolsó napon pedig Auschwitzba látogattunk. Onnan továbbindulva megálltunk II. János Pál pápa szülőházánál, és élelemmel megpakolva, mindenre elszántan nekivágtunk a hazafelé vezető útnak.

Marillai Andrea

FÓKUSZBAN:
Peljiföldszentkereszt

FÓKUSZBAN:
Péliföldszentkereszt

Kiadja a Don Bosco Szaléziai Szent István királyról nevezett Magyar Tartománya 3500 példányban, belső terjesztésre
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173. Telefon: 453 22 80; e-mail: sdbung@mailbox.hu
Felelős kiadó: P. Havasi József SDB, Szerkesztő bizottság: P. Csány Péter SDB, P. Mészáros György SDB
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet; e-mail: le@invitel.hu
A címlapon: szalézi animátorok és L. Nádudvari Géza SDB az apostagi fesztivál szalézi oratóriumában
Készült a dorogi Bohner Nyomdászmuhelyben, Felelős vezető: Bohner Ferenc, tel. 30/9408-328